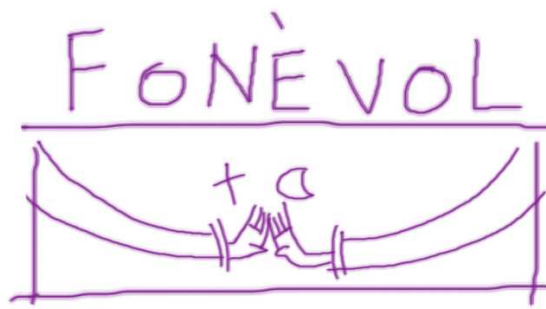

REFLEXIONS DE CARA A MIG ANY

Ada Blanes i Domínguez

Cada any, segons s'acosten dates importants relacionades amb les festes de Sant Jordi, creixen en mi dos sentiments ben diferents. Per una part, m'entren les ganes d'escoltar música festera, de cantar l'himne de festes, de beure café licor i de passar-m'ho d'allò més bé amb la gent que aprecie. Però d'altra banda, i cada any més, m'inunda una ràbia immensa -seria més descriptiu dir "mala hòstia" però pretenc ser educada- pel tema de la dona en la festa i el masclisme que l'envolta. Alguns em diuen que sempre estic igual, que no és per a tant, que deixi de preocupar-me i que procure gaudir sense més. Però jo no puc.

Em rebenta pensar que dissabte aniré a la Glorieta i estaré separada dels meus amics per unes tanques molt descriptives segons les quals els homes de filà estan a una banda mentre que les dones els fem la visita des de l'altre costat de la tanca esperant que, gentilmente, ens oferisquen menjar i beguda; que arribarà l'hora de l'entraeta i ells aniran contents a baixar per Sant Nicolau mentre a mi em correspon la missió d'aplaudir-los -cosa que em negue a fer-; que després ells soparan en la filà mentre les dones ens busquem la vida en altre lloc; i que, si això, després ens retrobarem tots a la Plaça de Dins i hauré de fer com si res perquè "no tinc motiu" per prendre-m'ho malament, el que ha passat haurà sigut un Mig Any "com toca".

Sinó, que els ho diguen, per exemple, als senyors de la Llana que han dit hui per la COPE, amb tota la naturalitat, que ells aniran a sopar a la filà quan la repostera ja ho tinga tot preparat i la taula parada -els ha faltat afegir que les dones estaran amb els xiquets a casa, "com toca"-.

Doncs em negue. Jo vull que açò canvie d'una vegada! Per això admire tant a dues amigues dels Judios que l'any passat van ser les primeres joves en sopar a la filà i fer l'entradeta com dos membres més. No sé que faran enguany, però espere que seguisquen en la mateixa línia i que ens ajuden a la resta en aquesta llarga pugna.

Ada Blanes i Domínguez